

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันเป็นที่ทราบกันดีว่า ได้มีอาชญากรรมเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งการที่จะจับตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษนั้นเป็นไปได้ยาก เนื่องจากขาดพยานหลักฐานที่จะมายืนยันว่าผู้นั้นกระทำความผิดจริง

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องนำเอาผู้ร่วมกระทำผิดบางคนมาเป็นพยานเพื่อเป็นการยืนยันการกระทำผิดของคนอื่น ซึ่งเป็นเรื่องนโยบายทางอาญา (Criminal Policy) ในการจะหาวิธีการที่จะนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษให้ได้

การที่ผู้ร่วมกระทำผิดคนหนึ่งได้กล่าวหาผู้อื่นว่าเป็นผู้ร่วมกระทำผิดกับตนเองนั้น เป็นที่รู้จักโดยทั่วไปว่า คำให้การนั้นคือคำชดทอด ปัญหาที่เกิดขึ้น คือ มีความสงสัยว่า คำชดทอดนั้นจะสามารถนำมาใช้เป็นหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้มากน้อยเพียงใด

เนื่องจากคำชดทอดมีอันตรายในเรื่องความน่าเชื่อถืออยู่ในตัวเองนั่นคือ ผู้ให้การชดทอดอาจจะเบิกความปรักปรำจำเลย เพื่อให้ตนเองพ้นโทษ หรือรับโทษน้อยลงได้ซึ่งมีคำพิพากษาฎีกาที่ได้วินิจฉัย ในอดีตว่า ไม่สามารถรับฟังคำชดทอดได้ แต่ในปัจจุบันได้มีคำพิพากษาฎีกา วินิจฉัยว่าสามารถรับฟังคำชดทอดได้ แต่ก็ได้วินิจฉัยแตกต่างกันระหว่างคำชดทอดของผู้มีส่วนร่วมกระทำผิด ซึ่งอยู่ในฐานะจำเลย และคำชดทอดของผู้มีส่วนร่วมกระทำผิดซึ่งมิได้อยู่ในฐานะจำเลย ซึ่งจะได้ทำการศึกษาคำชดทอดทั้งสองประเภท แตกต่างกันอย่างใด และจะสามารถรับฟังได้เพียงใด

เนื่องจากคำชดทอดมีอันตรายในเรื่องที่ผู้ชดทอด อาจใส่ร้ายจำเลยเพื่อให้ตนเองไม่ต้องถูกลงโทษ หรือได้รับโทษน้อยลง ดังนั้นศาลจึงมีคำพิพากษาให้รับฟังคำชดทอดของพยานผู้ร่วมกระทำผิดได้แต่จะต้องมีพยานหลักฐานอื่นประกอบ ซึ่งจะได้ทำการศึกษาลักษณะใน เรื่องพยานหลักฐานประกอบของผู้ร่วมกระทำผิด (Corroboration of Accomplice) ซึ่งเป็นลักษณะกฎหมายในระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ ว่ามีหลักเกณฑ์อย่างไร

นอกจากนี้จะได้ศึกษาถึงกรณีที่พยานยอมให้การเกี่ยวกับความผิดที่ตนมีส่วนร่วมในการกระทำแล้ว พยานจะได้รับความคุ้มครองจากการที่จะไม่นำคำให้การนั้นมาใช้ยื่น คือฟ้องร้องพยานเป็นคดีอาญาในภายหลังหรือไม่

และคำให้การของพยานดังกล่าวจะถือว่าเป็นคำให้การของพยานที่เกิดจากการจงใจหรือมีคำมั่นสัญญาหรือโดยมิชอบประการอื่นอันต้องห้ามมิให้ศาลรับฟังเป็นพยานตามมาตรา 243 วรรค 2 แห่งรัฐธรรมนูญไทย และตามมาตรา 226 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากฎหมายลักษณะพยานของไทยในส่วนของกฎหมายอาญาในส่วนของ การห้ามรับฟังพยานบุคคล เปรียบเทียบกับกฎหมายระบบคอมมอนลอว์ ซึ่งต่างกันเรื่อง ความสามารถในการเป็นพยานของผู้ร่วมกระทำผิด (Competency of accomplice as witness)
2. เพื่อศึกษาถึงความหมายของคำขัดทอด
3. เพื่อศึกษาถึงแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่วางหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับคำขัดทอด ซึ่งได้วางหลักเกณฑ์การรับฟังและชี้แจงนำพยานหลักฐานแตกต่างกันระหว่างผู้ร่วมกระทำผิดซึ่งเป็น จำเลยกับผู้ร่วมกระทำผิดซึ่งไม่ได้เป็นจำเลย
4. เพื่อศึกษาถึงกฎหมายระบบคอมมอนลอว์ ในเรื่องพยานหลักฐานประกอบของ ผู้ร่วมกระทำผิด (Corroboration of Accomplice) เพื่อนำมาปรับใช้ในการใช้ดุลพินิจในการ รับฟังและชี้แจงนำพยานหลักฐาน ในเรื่องคำขัดทอดของศาลไทย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาถึงกฎหมายลักษณะพยานของไทยในเรื่องการห้ามรับฟังพยานบุคคล เปรียบเทียบกับกฎหมายคอมมอนลอว์ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร
2. ศึกษาถึงการชี้แจงนำพยานหลักฐานในเรื่องคำขัดทอด ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาไทย

3. ศึกษาถึงหลักเกณฑ์ในการระมัดระวังคำชัดทอดของกฎหมายระบบคอมมอนลอว์ ซึ่งได้วางหลักเกณฑ์ในเรื่องพยานหลักฐานประกอบของผู้ร่วมกระทำผิดไว้ (Corroboration of Accomplice)

วิธีการศึกษาวิจัย

เป็นการวิจัยเอกสาร โดยศึกษาค้นคว้า จากหนังสือ บทความ ด้วบทกฎหมายและคำพิพากษาของศาลทั้งของไทยและของต่างประเทศ แล้วนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบหาข้อสรุป

สมมติฐานของการวิจัย

คำชัดทอดของผู้ร่วมกระทำผิดในคดีอาญา สามารถรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีอาญาได้ แต่มีข้อควรระมัดระวังในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน ดังนั้นการที่ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยได้จึงต้องมีพยานหลักฐานประกอบมาสนับสนุนคำชัดทอดของผู้ร่วมกระทำผิดในคดีอาญา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความหมายที่ชัดเจนขึ้นของคำชัดทอด
2. ทำให้ทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานว่าอย่างน้อยจะต้องมีพยานหลักฐานอย่างไร และเพียงใดจึงจะฟังลงโทษจำเลยได้
3. ทำให้ทราบถึงแนวทางการใช้ดุลพินิจของศาลในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานในเรื่องคำชัดทอด